51ste jaar. — N° 110-111-112. Zaterdag, 17 September 1904.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » » 5 »
Een » » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 17 SEPTEMBER 1904.

VAN ALLES WAT.

Onze socialisten zijn zoo naïef te denken dat zij « ministerbaar » zijn.

En dat is het dat hen doet meêgaan met de partij der loge en de politiek van het cartel, hoewel zij met het cartel altijd gelopt zijn geweest.

Zij zullen ongetwijfeld nog eenigen tijd voortgaan het spel der liberalen te spelen, hopende dat, indien de kiezingen eenmaal eene anti-klerikale meerderheid moesten aan 't bewind brengen, de liberalen hun eene plaats in het ministerie zouden aanbieden.

En weet gij op welke portefeuille die goede apostelen het oog hebben laten vallen ?

Op de portefeuille van spoorwegen.

En de reden van dien voorkeur ?

Dat de overste van dit departement zoo iets als een dertig-duizend werkliê onder zijn beheer heeft, een geheel leger dus.

Welke vangst voor het socialism !

't Schijnt dat dit de « idée fixe » geworden is van een der afgeveerdigden, niet Vandervelde, en die denkt geroepen te zijn om de Belgischen Millerand te worden.

Men heeft illusies op elken ouderdom ; maar die illusie, men moet het bekennen grenst wel aan gekheid.

* *

De minister van binnenlandsche zaken is overeengekomen met zijnen collega van oorlog voor de samenstelling van 't kleine gewapende korps dat het Belgisch gezantschap te Peking moet beschermen.

Dit garnizoen zal gevestigd zijn in eene onafhankelijk deel van het gezantschapshotel en zal onder het bevel staan van luitenant de Wouters d'Oplinter.

* *

Sedert eenige weken is er in de groote nieuwsbladen veel spraak van eenen hengst die, verzekerde men eerst, echt mensche verstand zou bezitten en kan cijferen, optellen, aftrekken, vermenigvuldigen en deelen, zelfs met breuken en tiendeelige breuken, de menschen op hun portret erkent enz.

Eenige waangeleerden zaten daarmée in hunnen schik en vonden er een bewijs in dat dieren verstand het zoo verre kan brengen als menschenverstand en dus dat de mensch van den aap kan afstammen. Jammer het komt nu uit dat die fameuze hengst enkel geleerd is .. in 't bijzijn van zijn meester die hem met het wenken der oogen de cijfers aanwijst die het dier dan door stampen op den grond te kennen geeft.

Er is hier dus kwestie van africhting en met geduld kan men dat zelfs aan eenen ezel leeren !

* *

Volgens « Petermans's Mitteilungen » bedraagt de bevolking der aarde 1 miljard 503,300.000 zielen, die 144,110.000 vierkante kilometers bewonen. Europa telt 40 inwoners per vierkante kilometer, Azië 10, Afrika en Noord-Amerika 5, Zuid-Amerika 2, Australië en Polynesië 7.

* *

De fabrikatie van automobielen heeft in de laatste jaren in Frankrijk eene groote uitbreiding genomen. Om zich daarover een gedacht te vormen, zal het voldoende zijn een oog te werpen op de volgende cijfers, ontleend aan *L'Automobilisme* :

In 1898	uitgevoerd	voor fr.	1,740,350
— 1899	—	—	4,259,000
— 1900	—	—	9,417,000
— 1901	—	—	15,782,000
— 1902	—	—	30,219,000
— 1903	—	—	50,892,000

* *

De strijd tegen de tering, dezen geesel der beschaafde volken die hier te lande met evenveel krachtdadigheid als gelak gevoerd wordt, staat een nieuw verschijnsel in te treden, indien de waarnemingen, die een sinds jaren in 't Opper-Silezische kolengebied gevestigd geneesheer heeft gedaan, op juiste grondslagen berusten. De practijk heeft dezen doktor geleerd, dat onder de talrijke ziekten die den koolmijnwerker geregeld aantasten, slechts zelden long ziekte voortkomt. En nevens dat menschen, die aan longtering lijdend uit andere streken zich metterwoon in het genoemde kolengebied vestigden daar na eenig verblijf in den regel volkomen genezen, zonder eene bijzondere geneesmethode te volgen, als het ware van zelf.

Daaruit leidt de doktor af, dat deze gunstige uitwerking te danken is aan den kolenstofrijkdom der lucht in dit streken. Dit kolenstof schijnt uitdoogend en ontsmettend te werken op de zieke longen. Deze bewering klinkt vreemd, echter minder vreemd, wanneer men bedenkt, dat een der geneesmiddelen, die bij longlijders worden toegepast, het bekende creosoot, een koolteerprepraat is.

Binnenkort zal de geneesheer zijne ervaringen in eene brochuur wereldkundig maken, en vervolgens middelen in het Opper-Silezische kolengebied een sanatorium voor longlijders stichten. Voor de lijdende menschheid is het te hopen, dat de verwachtingen van den doktor zullen blijken niet te hoog gespannen te zijn.

STEL GOD NIET OP DE PROEF.

Drijf nooit den spot met goestelijke zaken. Ik weet van zoo iets dat een zeer slecht einde had. Luister :

— Wij waren eens op de universiteit op de verjaring van een student, allen lustige, blijde gezellen tot iederen dollen zet bereid. Het weer ging in een regelmatigen plasregen over, die lusteloos tegen het gesloten venster sloeg.

Klop, klop, klop, ging het daarbuiten en de wind joeg door het luchtruim ; Arthur, onze jarige, zal zich ziek houden, en wij laten bij dit weer eenen prister komen.

— Neen, riep Arthur onrustig uit.

— Bravo, het stuk zal beginnen, schreeuwden anderen in opgewondenheid.

— Nu, goed dan.

O, ik oude dwaas, was daarbij ; nooit vergeet ik dit uur, het was de gemeenste streek van mijn leven. Arthur legde zich in bed. Wij verwijderden de glazen en flesschen en gingen heen om verder af te spreken. Niemand onzer dacht er aan een werkelijke geestelijke te roepen, zoover lieten wij ons met vervoeren. De een of ander zou als priester verkleed worden en den goeden Arthur bezoeken. — Dat het toch nooit gebeurd ware.

Wij traden weer in de kamer om voor de benoodigdheden te zorgen ; een tafel werd bij het bed geplaatst en met een linnen doek bedekt ; de huisvrouw moest een kruisbeeld geven, kaarsen en wijwatervat, niets ontbrak.

Als een waarschuwend spook rammelde de stormwind tegen de neergelaten jalousiën.

Arthur kreeg gewetensangst.

— Laat toch dien onzin, riep hij opspringend, de zaak loopt op eene ongehoorde versmading van God uit, en hard zal hij het straffen. Er valt mij juist een verschrikkelijk voorbeeld daarvan in... terug... terug... naar wien is gezonden ?

Lachend noemden wij den naam van een meer dan een uur ver wonenden priester.

— Wat zijt gij begonnen ? Vliegt... ik bezweer u, voordat het te laat is. God zal u in het werkelijk uur des doods zonder troost laten.

— Wees toch geen spelbreker, beste Arthur, wij wedden dat gij eene buitengewone grap zult hebben, ten hoogste er over vermaakt, dat onze vriend dit kinderspel ernstig opnam, terwijl wij ons voorstelden hoe zijn gezicht zou staan, als hij bekennen moest dat alles slechts schijn was.

— Gij vergt het onmogelijke van mij, ik bid u, ik smeek u, gaat uit de kamer, opdat ik mij kan kleeden, schreide de jonge man met samengevrongen handen.

Maar wij, als dol van plezier, hielden hem vast. Plotseling werd er geheld ; een wilde smart doorkliefde Arthur's borst, hij dwong het gebedenboek, dat wij hem in de hand wilden geven, ruw weg, dan sloot hij sidderend zijne oogen en zuchtte :

— Rechtvaardige God, reken het ons niet toe.

Een gedruisch werd weldra voor de deur gehoord, deze werd geopend en een lange, witte, met allerlei zottigheden behangen gestalte, schreed ernstig over den drempel en plaatste zich aan het voeteinde van het bed. Wij allen knielden lachend rondom de tafel.

Wederom schudde de wind hevig het venster op zijn hengsel.

De zieke heefde als in koortshitte ; een geheime vrees vervulde mijne ziel.

Daar verhief de priester zijne rechterhand en sprak met scherpe stem de heilige woorden der zegening, welke de priester bij het binnentreden in de ziekenkamer gewoon is te spreken : « Pax huic domui et omnibus habitantibus in ea ». Vrede aan dit huis en aan al zijne bewoners. Verder kwam hij niet — hij stotterde iets onverstaanbaars, werd afwisselend bleek en rood, en viel achterover tegen den muur. De dokter hield van ontsteltenis den adem in.

— Dood ? vroegen wij eenstemmig.

— God straffe onze dwaasheid niet, zooals wij het verdiend hadden.

Neen, dood was Herman niet, maar aan zijne rechterzijde verlamd ; veertien maanden duurde het eer hij weer spreken kon.

— Deze was voor goed genezen.

— Inderdaad, dat was hij en wij maakten ook geene uitzondering. Want duidelijk erkenden wij, waartoe zulke spotternijen voeren en hoe God ze bitter wreekt.

Gemeenteraad van Tongeren.

Zitting van Zaterdag 10 September.

Tegenwoordig : MM. MEYERS, burgemeester, DELVOIE en DELIVGNE, schepenen, DECKERS, JACQUES, MODAVE, SCHAETZEN, VAN ORMELINGEN en VONCKEN leden.

Na lezing en goedkeuring van het procesverbaal der vorige zitting, gaat de raad tot de dagorde over.

1° *Rekening van de werken der waterleiding. Verwezenlijking der leening den 17 Februari laatstleden gesloten.*

M. de BURGEMEESTER legt uit hoe deze leening verwezenlijkt geweest is.

Hij geeft alsdan kennis der rekening van ontvangsten en uitgaven. Deze rekening, die zeer lang is, wordt ter beschikking der leden van den raad gesteld. Zij sluit met een overschot van fr. 13,200. Doch, zekere werken moeten nog uitgevoerd worden.

De raad keurt de rekening goed, zooals zij opgemaakt is.

2° *Verbinding aan de waterleiding van een huis bewoond door M. Defourny, koetsmakt.*

De raad beslist dat er in deze zaak zal gehandeld worden gelijkvormig hetgeen vroeger in dergelijke gevallen gedaan geweest is.

3° *Waterleiding. Reglement betrekkelijk het gebruik der openbare fonteinen en veranderingen aan dat reglement.*

M. DELVOIE deelt aan den raad den uitslag mede der ontleedingen van het water, gedaan op 27 Juni en 7 September laatstleden. Uit deze ontleedingen blijkt dat het water der waterleiding van uitmuntende hoedanigheid is.

M. de BURGEMEESTER geeft lezing van een verslag van M. Flacon, zekere veranderingen vragend aan het daarstellen der watermeters of « compteurs » ten einde mogelijk bedrog voor te komen.

Andere bijzondere kwesties, betrekkelijk de waterleiding, worden insgelijks in dit verslag behandeld.

Na eenige opmerkingen gemaakt door MM. Delvigne, Delvoie, Schaetzen, Van Ormelingen en Voncken, beslist de raad de oplossing dezer vraagstukken uit te stellen en als praeafneming het huidig bestaande reglement gedurende een jaar in voege te laten.

Aangaande de waterleiding, doet M. Delvoie opmerken dat het publiek misbruik maakt der openbare fonteinen. In andere steden bestaat er een reglement over dit punt.

M. Delvoie geeft lezing van een dier reglementen.

De raad stemt een reglement, het gebruik beperkend welk het publiek van de openbare fonteinen maken mag.

4° *Kerkhof, cahier van lasten, plan en bestek. Aanvraag van subsidies.*

M. de BURGEMEESTER geeft lezing van een ontwerp van beraadslaging in dezen zin.

Dit ontwerp wordt goedgekeurd.

5° *Bureel van weldadigheid. Verkoop uit ter hand van een perceel grond te Widoye.*

Ongunstig advies.

6° *Bureel van weldadigheid. Vermindering van landpacht.* — Gunstig advies.

7° *Burgerlijke godshuizen. Verkoop van een perceel weide. Akt.* — Gunstig advies.

8° *Maatschappij van paardenwedloopen. Aanvraag van subsidie.*

M. de BURGEMEESTER zegt dat men verleden jaar misbruik der subsidies gemaakt heeft. Het was een jaar van Kiezingen. Men is de credieten buitengegaan en men is genoodzaakt geweest belangrijke posten op het dienstjaar 1904 over te brengen.

De subsidies gevraagd in den loop van een dienstjaar breken het evenwicht der begrooting. Dit jaar laten de credieten niet toe nieuwe subsidies te verleenen.

M. JACQUES steunt de aanvraag der maatschappij en stelt eene subsidie van fr. 500 voor.

M. SCHAETZEN stelt fr. 250 voor.

De raad stemt eene subsidie van fr. 250

7° *Inrichtend comiteit van groote symphonieke concerten. Aanvraag van subsidie.*

M. de BURGEMEESTER verklaart dat hij deze subsidie ingelijks niet zal stemmen.

M. SCHAETZEN zegt dat hij deze zaak door bijzonderen zou willen zien tot stand brengen.

M. VAN ORMELINGEN stelt eene subsidie van 200 fr. voor.

De raad verwerpt de aanvraag van subsidie,

NIEUWS UIT DE STAD EN DE PROVINCIE.

Bij den *Postrijder* van heden behoort een BIJVOEGSEL.

Op de Markt van Tongeren van donderdag wierp ze koop gesteld : 279 koeien en kalveren, 272 vette varkens en 1325 magere varkens, 5 schapen 550 paarden.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 20 OCTOBER.

STAD TONGEREN. — Zondag 18 September 1904, *grootte paardenwedloopen.*

Wedstrijd van rijtuigen, ter gelegenheid der inhuldiging van het nieuw Koersplein te Offeken, (piste van 1000 meters.)

2000 fr. prijzen.

Voor alle inlichtingen wende men zich tot den voorzitter van den « Cercle Equestre », M. G. Reynders, veearts.

Apotheek. — Zondagsrust.

ZONDAG 18e SEPTEMBER zal de Apotheek van **M. HUYDTS** alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

Borgloon. — IN HET APPELENLAND. — Er heerscht tegenwoordig eene buitengewone bedrijvigheid te Borgloon en in de omstreken, tengevolge van het plukken der appelen.

Nergens, in België, vindt men zoo schoone boomgaarden als daar. In de Lente komen talrijke vreemdelingen, somtijds van ver, om het heerlijk schouwspel der appelboomen in bloem te bewonderen ; in dit seizoen biedt het appelplukken een schouwspel aan, dat misschien wel niet zoo dichterlijk is, maar toch groot belang oplevert... bijzonder voor de heeren eigenaars van boomgaarden.

De handel in fruit, waarbij de handel in aardappelen zich gevoegd heeft, breidt zich al meer en meer uit te Borgloon. De betrekkingen met Engeland schijnen zoo aanzienlijk niet meer te zijn als over twintig of dertig jaren, maar, integendeel, wordt er immer meer handel gedreven met Duitschland. Talrijke handelaars hebben reeds Duitsche uithangborden : « obst und kartoffeln », leest men langs alle kanten. De Duitschers komen gewoonlijk eerst af in den winter ; tegenwoordig is het de inlandsche handel die aan gang is.

Tengevolge van den buitengewonen overvloed, zijn de prijzen dit jaar zeer laag in het algemeen, fr. 7 en 7,50 fr. de 100 kilos. Zeer dikwijls betaalt men 15 fr. en somtijds 25 fr. de 100 kilos.

De liefhebbers zullen dit jaar eenige appeltjes mogen eten, zonder zich te ruineeren.

Zolder. — SNOEKVANGST. — De jonge heer de Villentagne, zoon van den heer baron de Villentagne, provinciaal raadslid, vischte met eene hengelroede in de gracht rond zijn kasteel te Vogelsanck.

Een geweldige ruk deed zijne roede zinken. De verraste jonge heer trok zijnen buit oeverwaarts en was niet weinig verwonderd aan zijn hengel een waar monster te zien hangen. Met behulp der knechten haalde hij eenen snoek boven van ruim anderhalven meter lengte en wegende 18 pond. De muil van den visch was zoo hol dat men er gemakkelijk eenen holleblok kon instoken. De photographie van dezen reuzensnoek met den jongen vischer er naast, werd spoedig vervaardigd.

ONZE LIMBURGSCHE STOOMTRAMWEGEN hebben gedurende de maand Juni 1904 opgebracht :

Lijn *Tongeren-Feche-le-Haut-Clocher* : voor reizigers fr. 1,845,62 ; voor goederen fr. 371,44 te zamen fr. 2,217,06 ; lengte 18,64 kilometers, opbrengst per dag-kilometer 4,50 ; in Juni 1903, 4,37.

Lijn *Bucy-Leopold-Bree-Maeseyck* : voor reizigers fr. 9,902,65, voor goederen fr. 5,965,09 ; te zamen fr. 12,958,04 ; lengte 41 kilometers, opbrengst per dag-kilometer 9,87 ; in Juni 1903, 9,79.

Lijn *Glons-Maestricht* : voor reizigers fr. 4,514,25 ; voor goederen fr. 1,669,85 te zamen fr. 6,184,10 ; lengte 20,97 kilometers, opbrengst per dag-kilom. 9,70 ; in Juni 1903, 8,66.

Lijn *St-Truiden-Oreye* : voor reizigers fr. 3,682,50, voor goederen fr. 1,845,57, te zamen fr. 5,528,07 ; lengte 17,93 kilometers, opbrengst per dag-kilom. 10,44 ; in Juni 1903, 10,74.

Lijn *Tongeren-Lanaeken* : voor reizigers fr. 4,474,11 voor goederen fr. 2,468,24 ; te zamen fr. 6,942,35 ; lengte 22,56 kilom. opbrengst per dag-kilom. 10,15 ; in Juni 1903, 9,24.

Lijn *Hasselt-Oreye* : voor reizigers fr. 4,613,60, voor goederen fr. 2,639,74 te zamen 7,253,34 ; lengte 30,17 kilom., opbrengst per dag-kilometer 6,98 ; in Juni 1903, 6,29.

Lijn *Maeseyck-Lanaeken-Maestricht* : voor reizigers fr. 5,809,42 ; voor goederen fr. 1,660,09 te zamen fr. 7,479,10 ; lengte 31,44 kilometers, opbrengst per dag-kilometers 8,41 ; in Juni 1903, 8,16.

Lijn *Hasselt-Herck-de-Stad-Halen* : voor reizigers fr. 2,243,50 ; voor goederen fr. 419,39 te zamen fr. 2,649,89 ; lengte 13,30 kilometers, opbrengst per dag-kilometer 5,03 ; in Juni 1903, 5,04.

Lijn *Hasselt-Burg-Leopold* : voor reizigers fr. 4,195,85 ; voor goederen fr. 1,183,09 te zamen fr. 6,099,04 ; lengte 29,58 kilometers, opbrengst per dag-kilometer 6,94 ; in Juni 1903, 7,04.

Lijn *Maeseyck-Kessenich* : voor reizigers fr. 687,85 ; voor goederen 239,52. te zamen fr. 927,37 ; lengte 7,50 kilom. opbrengst per dag-kilometer 3,75 ; in Juni 1903, 3,33.

Kinroy. — WREEDE MOORD. — Zondag avond, om 11 ure, is hier eene vreeselijke misdaad gebeurd aan de grens van ons dorp, aan het aflossingskanaal, op den steenweg van Kinroy naar Molen-Beersel.

Drie vreedzame deftige jongelingen, Jaak Sniekers, Hendrik Segers, en J. Christus, keerden op gezegd uur huiswaarts van Stamproyer kermis. Aan de brug van de lossing ontmoetten zij een persoon met een velo, welke in tegenovergestelde richting kwam en aan de drie jongelingen verweet van den band van zijnen velo te hebben overgesneden. « Gaat gauw naar moeder, hernam een der drie, want wij kennen u te goed. » Was dit entwoord te veel ?

Althans, een oogenblik daarna, komt de persoon terug en kapt en kerft met zijn mes den genaamden Sniekers in zijn hals en aangezicht, zoodanig dat hij tien meters verder dood neerviel.

De genaamde J. Christus, welke zijn vriend ter hulp kwam, kreeg eenen gevaarlijken steek of snede in zijne borst. Niettegenstaande deze veel bloed verloor en gedurig in onmacht viel, kon hij de lieden eener herberg J. Bruinenberg, 900 meters verder gelegen, gaan wekken, welke hem de beste zorgen toedienden en hem van eenen gewissen dood redden.

Later konden zij vernemen welk ontzettend tooneel had plaats gehad en zij zochten naar Jaak Sniekers, die daar dood langs den kiezel lag. Vreeselijk tooneel.

Reeds om 5 ure 's morgens verzamelde zich het volk der beide dorpen om het euvel te gaan afzien, en werd reeds de vermoedelijke dader aangewezen.

De gendarmen, welke ook op dit uur aankwamen, deden een onderzoek met den heer Burgemeester van Molenbeersel en hielden hem onmiddelijk aan en brachten hem in verzekerde bewaring.

Dinsdag, is het gerecht van Tongeren hier geweest.

Jaak Sniekers, een vreedzaam jongeling van Maeseyck, was slechts 30 jaar oud.

—

Gelijk wij hooger meldden, heeft de wreede moord alhier de gansche streek in verslagenheid gedompeld. Het parket van Tongeren kwam ter plaatse, om een onderzoek in te stellen. De dader werd met zijn slachtoffers geconfronteerd, doch hij wilde tot geene bekentenissen overgaan.

Hij beweert zelf aangevallen geweest te zijn en roep de getuigenis in der schram die hij aan het hoofd droeg ; schram die echter van weinig beteekenis is. Het wapen der misdaad is tot heden nog niet gevonden.

Wij meenen dat het gerecht binnen enkele ondervragingen dezaak zal opgeklaard hebben, alhoewel de erg gekwetste Christus noch zijn gezel Van Esser den aanvaller kennen.

Heppeneert. — Nauwelijks is de heer Vogt met zijn boortoren klaar in het gehucht Aldeneyck, of men verzekert dat er binnen kort eene dergelijke instelling ter opzoeking der steenkolen hier zal in werking komen. De heer F. Vogt is de gekende ingenieur der boortoren, die in de Maasvallei opgericht werden.

Thienen. — SCHRIKKELIJK ONGELUK. — Vrijdag morgen is in de suikerfabriek *Raffinerie Tirlemontoise* een droevig ongeluk voorgevallen.

Vijf jonge werklieden zijn er verbrand, waaronder een die, naar alle waarschijnlijkheid, zijne wonden niet zal overleven.

OFFICIEELE AKTEN.

De wettelijke erkenning wordt verleend aan de onderlinge Maatschappij van verzekering tegen de sterfte van het vee, *Veeverzekering Sinte-Brigitha*, gevestigd te Sichen-Sussen-Bolré.

GEESTELIJKE BENOEMINGEN.

De E. H. L. Meyers, priester der laatste wijding, is coadjutor benoemd te Borloo.

De E. H. A. Smits, diaken, is professor benoemd aan de Normaalschool van St-Truiden.

De E. H. Comté, kapelaan van Ste-Croix, is pastoor benoemd te Herstappe, in vervanging van den E. H. Broers, die gezondheidshalve zijn ontslag neemt.

De E. H. Minnaert, diaken uit het Seminarie, is professor benoemd aan de Normaalschool van St-Truiden.

VAN MISSTAP TOT MISSTAP.

9de VERVOLG.

Phillip Lamond luisterde echter niet meer ; hij had het hoofd naar het openstaande venster gekeerd. Mij dunkt, zegde hij, dat ik een rijtuig hoor.

Op hetzelfde oogenblik werd de deur geopend en de tafelbediende koodigde Marqueray, sahib, aan.

— Gij hier, riep Lamond, terwijl hij opstond en met een onverschilligen glimlach de hand uitstak.

— Ja, ik kom Wylam eens bezoeken, zegde Marqueray, vriendelijk glimlachend, hetgeen niet in overeenstemmig was met zijne ernstige oogen, die opmerksaam rondzagen. Hij bood ook Maria de hand en maakte eene kleine, stijve buiging.

Daarna knikte hij Harry toe en nam op den stoel plaats, dien de tafelbediende hem bracht. Er was iets krijgshaftigs en oprechts in de wijze, waarop hij de gebruikelijke plichtplegingen verzaakte.

— Wij zullen dezen nacht noord-oosten wind krijgen, zegde hij. Voelt gij er hier veel van ?

Hij had zich tot Lamond gewend en Maria stond op, alsof zij zich van zijne voorspelling wilde vergewissen, en ging naar het openstaande venster, waar Harry zich reeds met weerkundige waarnemingen ooledig hield. Van het venster naar de veranda was in letterlijken zin maar één stap, van de veranda in den tuin, die door de rivier besproeid werd, een tweede. Marqueray en Lamond bleven alleen.

— Onze vriend, zegde Lamond, druk bezig met zijne sigaar, heeft met zijne gewone voortvarendheid een nieuw blad van zijn leven als omgeslagen. Hij vertelde ons daarvan dat hij niet meer zal spelen.

Marqueray knikte.

— Ja, hij haalde zijn horlogie voor den dag, twintig uren geleden, voegde hij er bij met een verbeten-kennenden glimlach.

Phillip Lamond wist weinig van Marqueray, maar dat weinige joeg hem angst aan. Zij, hadden elkaar onder verschillende omstandigheden van het leven ontmoet en gegroet, maar het was dezen avond de eerste maal, dat Marqueray deze woning betrad, hoewel hij ook de dochter kende.

— Ik ben verbaasd, ging Lamond voort, zonder acht te slaan op den spottenden toon van zijnen bezoeker, dat gij zoo spoedig geslaagd zijt. Ik voel mij eenigermate verantwoordelijk voor den jongen, al heb ik geen macht over hem. Wilt gij niet wat drinken ? Port ? Kom we zullen eene nieuwe flesch laten aanbrengen... De jongen is de laatste twee jaren zoo gek te werk gegaan, dat hij weinig of niets meer over heeft.

— Hij is zoo gemakkelijk te verleiden, zegde Marqueray, terwijl hij opstond en uit het venster zag.

Lamond volgde de richting van zijnen blik. Tusschen de schaduwrijke baanen en de hoogpalmen schitterde een wit gewaad.

— Ja, zegde Lamond met zijne gewone uitnemende opeenhartigheid, om u de waarheid te zeggen ; mijne handen waren eenigzins gebonden. Zoo'n oude kerel als ik, met eene moederlooze dochter, kan niet te voorzichtig zijn. Ik wil niet dat Maria besproken wordt ; ik bedoel dat de naam van een jong meisje onbesproken moet blijven onder de babbelaars. Veronderstel, dat ik bijzonder belang getoond had in Harry, toen hij pas aankwam, toen hij als rijk bekend stond, en kans op eene schitterende toekomst scheen te hebben ! Wat zou men dan gezegd hebben ? Natuurlijk dat ik hem aanbaalde ter wille van Maria.

M. Lamond hield even op, met zijne magere witte hand uitgestrekt, zijnen vriendelijken glimlach en zijn onschuldigst gezicht.

Hij scheen wat al te luchtharting om te gaan met het gordijntje van zijne ziel, en meer door zijne houding dan in woorden te zeggen : Zaadaar Marqueray, gij kunt mij door en door loeren.

— Ge begrijpt, ging hij voort, iedereen weet niet wat wij weten.

— En wat weten wij dan ? vroeg zu kapitein Marqueray.

— Wat onze dat meisje in Engeland, jufvr. Gr sham.

— O, ja, antwoordde Marqueray, en staardde nogmaals uit het venster naar de schoone mangoboomen.

— Maar thans, ging Maria's vader op vertrouwelijken toon voort, nu de jongen alles behalve een goede buit en zoo goed als dood arm is, en... maar het mij voorkomt, ook als officier niet zoo zoo hoog staat angeschreven, kunnen dabbelaars niet zoo heel veel praten.

— En wu voelt gij u in staat om uw ouderlijk gezag te handhaven en de noodige voorzorgen te nemen, voegde Marqueray er aan toe, terwijl hij met aandacht naar zijne sigaar zag, die hij juist had aangestoken.

— Ja, antwoordde Lamond een weinig aarzelend, want het scheen hem toe, dat zijn bezoeker wat traag van begrip was. En ik maak tevens van de gelegenheid gebruik om en — voor zoover dat mogelijk is — ook kolonel Leaguer te bedanken voor uw welwillende pogingen om Harry in het rechte spoor te houden. Gelooif mij, ik ken ten volle uwen goeden invloed op den jongen. En is zeeds een tijd geweest dat ik hoopte hem te zullen zien opklimmen tot hoogeren rang, maar in den laatsten tijd is hij eenen anderen kant uitgegaan, den kant, waarmee men in Indischen dienst naar den duivel gaat.

Lamond's lichtgrijze oogen sloegen Marqueray's gelaat aandachtig gade.

— Indië is een land waar men heel gemakkelijk naar den duivel gaat, zegde de kapitein vroolijk. Wylam is nog jong en naar mijne meening zal hij deze gevaarlijke periode van het leven in Indie wel te boven komen. Hij heeft veel aanleg om een goed soldaat te worden, maar hij is lui en doet geen moeite om de taal te leeren.

De lichtgrijze oogen dwaalden elders heen.

Marqueray zag zoo juist bijtijds uit het venster om Harry en Maria langzaam langs de rivier te zien wandelen.

Het was zoo helder dat de weerschijn van de sterren op het water uit de kamer te zien was.

Harry boog juist het hoofd naar Maria toe en scheen iets te zeggen, dat beider luchtsen opwekte, want hun lach werkelijk door de stilte van den nacht.

— Gij hebt eene bekoorlijke dochter, zegde Marqueray.

— En gij denkt het gevaarlijk, vulde Lamond aan, haar toe te staan door zoo alleen met onzen jongen, levensslusgenn, doodarmen vriend te wandelen ?

— Ja, zeker, indien ge verlangt dat het daarbij blijft.

— Ik hoop dat mijne dochter eene betere partij zal doen dan zoo'n onbeteekenen luitenant, zegde Lamond, en alsof hij gevolg wilde geven aan de vriendschappelijke raad, die in Marqueray's laatste gezegde verscholen lag, ging hij naar het venster en riep de jongelie binnen.

— Wij zouden u geerne eens hooren zingen, zegde Lamond op zijn vriendelijksten toon.

Toen Maria tusschen de gordijnen door binnenstapte wierp zij een wevelgen blik naar den bedaarden, grijzen man, die dit huis lijk avondlijk voor zijne ontzettende verschijning zoo jammerlijk verstoond had. Zij liep door naar het salon en nam, toen zij hoos, voor de piano plaats ten eind kapitein Marqueray genoegen te doen.

Zij zo g voor hem en tot heen ; zij raadpleegde hem bij te kunne der liederen, over de opnatting van sommige passages en bespraak met hem de verdienaten van de heden-daagsche componisten.

In het begin had Harry naast haar zij staan om de bladen van het muziekboek om te slaan, maar later, niemand wist hoe het zekomen was, viel deze aangenaame taak aan Marqueray ten deel.

Terwijl zij zong, stond Harry bij het open venster met Lamond te praten en scheen ietwat onrustig. Nu en dan weudde hij het hoofd om en zag naar de piano.

— Gij waart maar goed op stek met Maria, zegde hij, toen hij een uur later met Marqueray naar huis reed.

— Ja, zeer goed, herhaalde Marqueray. Het is niet moeilijk een wit voetje bij haar te krijgen.

Geen woord werd er gewisselt over het eenlijk deel van Marqueray's bezoek : de bevestiging van Harry's verkwartiers, dat Maria scheel op de hoogte was van zijne verhouding tot Miriam Gresham. Harry bewaarde het stilzwijgen, en toen zij de stad bereikt hadden, sterg hij uit met een kortaf uitgesproken « goeden nacht » en ging naar zijn kwartier.

XII.

Het koele jaarzeitijd van 1857 eindigde in Calcutta op eelijke wijze als dat van vorige jaren. De weetrenen te Chunrigbee waren voorbij ; de dag, waarop het laatste bal zou plaats hebben, was aangebroken.

Op dit bal waren kolonel en Lady Leaguer mee aanwezig ; de tegenwoordigheid van den zwijgenden Fred Marqueray was daar minder noodig.

Harry Wylam, de beste danser uit Calcutta, de vroolijkste onder de vroolijken, de gunsteling van de heeren zoowel als van de dames, behoorde natuurlijk tot de commissarissen.

Ook Phillip Lamond woonde met zijne dochter het bal bij — voor de eerste maal. Harry had Marie kaartjes bezorgd en zonder twijfelde er niet aan of de kosbare bloemuil, waarmee zij hare intreede, was afkomstig uit dezelfde bron.

Intusschen bewaarde Marie bijna alle dansen voor Harry ; alleen ten opichte van kapitein Marqueray maakte zij eene uitzondering.

— Ik heb gehoord, zegde zij tot dezen, dat ge nog beter danst dan Wylam.

— Dat heeft men u maar wijsgemaakt, jufvrouw Lamond, antwoordde hij met dien zekeren glimlach, welken zij meer kos doorgronden.

Intusschen had het bal zijn toppunt bereikt ; kolonel Leaguer was binnengekomen en onmiddelijk was de angstige trek van Lady Leaguer's vriendelijk gelaat verdwenen. De kolonel van feldt tusschen de dansende paren door ; hij was een levendig, klein manneke in zijne schitterende uniform, met heldere oogen en eenen vastberaden trek om den mond, die bijna schuil ging onder den grooten grijzen knevel. Hij scheen iedereen te kennen en groette minzaam links en rechts.

— Neen, lieve, zegde tot eene vriposstige dame, die hem uit dartelheid haar balboekje aanbood, ik zal niet dansen vanavond ; ge zoudt het ook niets aangenaam vinden, als zoo'n oude kribbebijter uw aanbod aannam.

Lady Leaguer bleef op de treê haren echtgenoot afwachten ; zij zag aan zijn gezicht, dat er iets was, iets, dat niet gesteukt was voor de oogen van iederen. Fred Marqueray deed alle moeite om ongemerkt van eenen anderen kant van de zaal naar het podium te komen.

Ongeveer tegelijk met den kolonel kwam hij bij Lady Leaguer aan.

De kolonel [illegible] herstelijk, [illegible] naast haar plaats [illegible] groot stengenen te hebben [illegible] van de [illegible] dansende par n.

— Het is begonnen, fluisterde de kolonel zijne vrouw in het oor.

— Waar ? vroeg zij binnensmonds en met eenen glimlach om de lippen.

— Meerut, waar is Marqueray ?

— Hij is slak bij u... aan uwe linkerhand.

Dan wendde hij zich tot Marqueray.

— Zooals ge voorspeld hebt, zegde hij kortweg. Meerut, en het breidt zich snel uit. Ontbied al de heeren binnen tien minuten in de biljartkamer.

Nog steeds zaten Harry en Maria op de bijzondere plek in het bleek-maanlicht, terwijl nu eens de tonen der muziek, dan weer het tooverachtig gefluister van den zoeten zeewind hun oor bereikten.

— Wylam ! klonk de welbekende stem van kapitein Marqueray.

— Ja, antwoordde Harry boos en met eenen onderdrukten vloek die Maria pijnlijk moet hebben getroffen.

— Een oogenblikje, als 't u blieft. Neem mij niet kwalijk, jufvrouw Lamond.

Hij nam Harry ter zijde en fluisterde hem haastig iets in het oor. Harry's oogen schoten vlammen en hij begon reeds op opgewonden toon te antwoorden, toen de gehandschoende vingers van Marqueray hem den mond sloten.

— Ik zal u naar uw papa brengen, zegde hij tot Maria, ik moet onmiddelijk weg.

Toen Maria hare hand op Harry's arm legde, keerde zij zich om en wierp Marqueray eenen blik toe, die een mieder kalmen man zou hebben doen sidderen.

XIII.

Het nieuws, dat Harry en Marqueray in de bijzondere kamer van de « Field Club » te Calcutta vernamen, was dat de oproer te Meerut was uitgebersten, een wolkje was aan den horizon verschenen, zoo groot als een man's hand, om zich over gansch Indië uit te breiden.

Harry en zijne gelijken — en zoo waren er dien tijd veel in het engelsch-indische leger — gaven weinig weerde aan dit bericht, want hunne